

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobce: **Pomáháme a chráníme, s.r.o.**
sídlem Jinonická 804/80, Praha 5
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. JMK 88752/2019, sp. zn. S-JMK 71226/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna výrokem I. rozhodnutí ze dne 28. 2. 2019, č. j. ODSČ-36340/18-50, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a výrokem II. téhož rozhodnutí zastavil řízení o jiném přestupku provozovatele vozidla, který nebyl žalobci prokázán. Přestupku se žalobce dopustil tím, že řidič jím provozovaného vozidla tovární značky Š., registrační značky X. dne 6. 5. 2015 v 11:48 hod neoprávněně zastavil na křižovatce. Odvolání žalobce ze dne 8. 4. 2019 proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jako opožděné dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Uvádí, že není sporu o tom, že posledním dnem lhůty pro podání odvolání bylo úterý 19. 3. 2019. Sporné však zůstává datum podání odvolání.
3. Správnímu orgánu bylo dne 18. 3. 2019 doručeno odvolání, které jménem žalobce podal P. K., který však neprokázal své oprávnění jménem žalobce jednat. V reakci na výzvu správního orgánu proto žalobce ve stanovené lhůtě dne 8. 4. 2019 učinil ze své datové schránky stejné podání, čímž pod něj připojil vlastní podpis (při zaslání z datové schránky se uplatní fikce podpisu), a tak nemohlo být pochyb o tom, že již původní podání bylo úkonem žalobce, s kterým se žalobce ztotožňoval.
4. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že součástí odvolání podaného P. K. dne 18. 3. 2019 nebyla plná moc ani jiné zmocnění či pověření, na základě kterého by byl P. K. oprávněn činit za žalobce úkony v řízení. Správní orgán vyzval usnesením ze dne 28. 3. 2019 P. K. k doplnění plné moci, ten na výzvu nijak nereagoval. Žalovaný poté ještě vyzval k doložení dokladu o zastoupení dne 27. 5. 2019 žalobce. Na tuto výzvu reagoval ze své datové schránky M. P., který rovněž nedoložil ničeho a dle údajů v obchodním rejstříku nebyl oprávněn za žalobce jednat. Odvolání P. K. ze dne 18. 3. 2019 proto žalovaný zamítl jako nepřípustné. Žalobce podal odvolání až dne 8. 4. 2019, tedy opožděně. Uvedený procesní postup je dle žalovaného zjevnou obstrukční taktikou žalobce, kterému správní orgány svými kroky pomáhaly vady podání odstranit, na což ovšem žalobce v důsledku své obstrukční taktiky rezignoval.
6. Žalobce v replice uvádí, že ve lhůtě stanovené správním orgánem usnesením ze dne 28. 3. 2019 byla žalovanému doručena z datové schránky žalobce zpráva, k níž bylo přiloženo odvolání podané P. K. To znamená, že ve lhůtě pro doplnění plné moci připojil žalobce na odvolání P. K. svůj podpis. Žalobci není zřejmé, proč žalovanému toto nestačilo a proč označuje jednání žalobce za obstrukční. Pokud totiž žalovaný vyzve osobu k doložení plné moci, je zcela nerozhodné, zda v této lhůtě je doložena plná moc, nebo je podání „přípodepsáno“ samotným účastníkem řízení. V každém z případů žalovaný nemůže mít sebemenší pochybnost o tom, že bylo vůlí žalobce odvolání podat, a že se s tímto ztotožňoval. Žalobce odkazuje také na nález Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2522/10, podle něhož v případě podání žaloby zmocněncem bez doložení plné moci záleží na tom, zda byla či nebyla žaloba podepsána kromě zmocněnce také účastníkem řízení. Je-li podání, jímž se zahajuje řízení, podepsáno i účastníkem řízení (osobou, jejímž

jménem ten, kdo vystupuje jako zmocněnec, v řízení jedná), pohlíží soud v případě, že vada chybějící plné moci není odstraněna, na uvedeného účastníka jako na osobu, jež v řízení zastoupena není. Je-li ovšem takové podání podepsáno jen tvrzeným zástupcem účastníka, vede okolnost, že se uvedený nedostatek podmínky řízení nezdařilo odstranit, k zastavení řízení. Jelikož podání bylo v nynější věci „připodepsáno“ účastníkem řízení ve lhůtě k předložení plné moci, bylo na místě v řízení pokračovat.

7. Žalobce dále uvádí, že za situace, kdy žalovaný opětovně – a zcela nadbytečně – vyzval žalobce k doložení plné moci, nezůstal žalobce pasivní, a v podání z datové schránky svého jednatele prohlásil, že P. K. byl pověřen pro zastupování v dané právní věci. Není pravda, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nebyl M. P. oprávněn za žalobce jednat. M. P. byl oprávněn za žalobce jednat s účinky *erga omnes* ode dne 14. 6. 2019, kdy byl zapsán jako osoba zastupující při výkonu funkce jednatele žalobce v obchodním rejstříku. Ke dni rozhodování žalovaného tak již s ohledem na formální publicitu obchodního rejstříku nebylo třeba oprávnění k jednání dokládat. Žalovaný byl přitom na tuto změnu jasně upozorněn, neboť M. P. ve svém podání uvedl, že jedná z pozice jednatele, resp. osoby zastupující při výkonu funkce jednatele. K důkazu navrhuje žalobce výpis z obchodního rejstříku. Žalovaný tedy byl tímto podáním ujištěn, že P. K. byl pověřen k zastupování žalobce v této věci.
8. Tvrdí-li žalovaný, že jednání žalobce je obstrukční, je nutno konstatovat, že žalobce reagoval na obě výzvy správního orgánu a žalovanému dal opakovaně jasně najevo, že se s podáním P. K. ztotožňuje, jednoznačně prohlásil, že tento k takovému úkonu byl oprávněn. Žalobci se naopak jeví jako „naschvál“ ze strany žalovaného, že tento neakceptuje podání odvolání, u kterého žalobce dvakrát dal jasně najevo, že jde o jeho podání odvolání.
9. Zcela na okraj žalobce konstatuje, že nehleděl-li by žalovaný na podání odvolání ze dne 18. 3. 2019 jako na odvolání podané žalobcem, ale Petrem Kocourkem, pak by jej nepochybně zamítl jako nepřipustné. To se však nestalo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Jelikož v nynější věci zamítl žalovaný odvolání žalobce pro opožděnost, je krajský soud povolán přezkoumat pouze skutečnost, zda se jednalo o opožděné odvolání a nemůže se jakkoliv vyjadřovat k otázce věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí, které v takovém případě netvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112).
13. Krajský soud nejprve shrnuje skutkové okolnosti věci tak, jak vyplývají ze spisu. Není pochyb o tom, že lhůta pro podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí skončila dne 19. 3. 2019. Proti rozhodnutí podal dne 18. 3. 2019 odvolání P. K. (e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, který v zákonné lhůtě potvrdil podáním stejného obsahu ze své datové schránky). V odvolání je uvedeno číslo jednací napadeného rozhodnutí a firma a adresa žalobce a podepsáno je P. K. bez uvedení, jaký je jeho vztah k žalobci. Správní orgán prvního stupně proto usnesením ze dne 28. 3. 2019 P. K. vyzval k předložení plné moci ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo

doručeno P. K. dne 6. 4. 2019. Dne 8. 4. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno identické odvolání prostřednictvím datové schránky žalobce. Správní spis byl poté předán žalovanému, který přípisem ze dne 27. 5. 2019 upozornil žalobce, že dosud nebylo doloženo zmocnění, které by opravňovalo P. K. k zastupování žalobce, a vyzval žalobce, aby toto zmocnění doložil do pěti dnů od doručení výzvy. Žalovaný žalobce poučil, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, nebude možné k podání učiněným P. K. přihlížet. Výzva byla žalobci doručena dne 6. 6. 2019. Na uvedenou písemnost reagoval dne 15. 6. 2019 ze své datové schránky M. P. Uvedl, že je osobou zastupující při výkonu funkce jednatele žalobce (tímto jednatelem je právnická osoba Ochrana řidičů, o.s.). Dále uvedl, že P. K. je zaměstnancem žalobce a je oprávněn žalobce zastupovat ve všech správních řízeních a s odvoláním, které podal P. K., žalobce souhlasí.

14. Je třeba dodat, že ve správním spise je kromě napadeného rozhodnutí založeno také rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. 88714/2019, kterým žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání P. K. ze dne 18. 3. 2019. Pokud tedy žalobce v žalobě na okraj konstatoval, že nehleděl-li by žalovaný na odvolání ze dne 18. 3. 2019 jako na odvolání podané žalobcem, ale P. K., pak by jej nepochybně zamítl jako nepřípustné, přesně tímto způsobem žalovaný postupoval.
15. Dále je nutné doplnit, že dle veřejně dostupných informací z obchodního rejstříku byl M. P. zapsán jako osoba zastupující při výkonu funkce jednatele žalobce do obchodního rejstříku dne 14. 6. 2019. V okamžiku podání písemnosti ze dne 15. 6. 2019 proto byl oprávněn za žalobce jednat. Žalovaný vycházel dle správního spisu z informací ze stránek kurzy.cz ze dne 19. 6. 2019, nicméně tyto stránky odrážely stav obchodního rejstříku (který je taktéž volně dostupný na adrese justice.cz) ke dni 25. 5. 2019.
16. Předmětem sporu je otázka, zda podání P. K. ze dne 18. 3. 2019 lze s ohledem na další průběh správního řízení hodnotit jako odvolání podané žalobcem.
17. Podle § 30 odst. 1 správního řádu *jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona.*
18. Podle § 161 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), *kdo právnickou osobu zastupuje, dá najevo, co ho k tomu opravňuje, neplyne-li to již z okolností. Kdo za právnickou osobu podepisuje, připojí k jejímu názvu svůj podpis, popřípadě i údaj o své funkci nebo o svém pracovním zařazení.*
19. Ve svém podání ze dne 18. 3. 2019 nedal P. K. o svém vztahu k žalobci najevo ničeho, a žádný takový vztah nebylo možné dovodit ani z okolností. Nedostatek zmocnění či pověření k jednání za právnickou osobu je nedostatkem odstranitelným postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně proto postupoval v intencích rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017 – 33, a usnesením vyzval P. K. k doložení zmocnění žalobce ve správním řízení zastupovat (či doložení příslušného pověření). Již v tento okamžik mohl dát buďto P. K., nebo sám žalobce správnímu orgánu najevo vztah P. K. k žalobci a tento vztah doložit.
20. Žalobce však zvolil odlišnou procesní strategii a ve lhůtě pro doložení plné moci či pověření ze své datové schránky bez jakéhokoli upřesnění zaslal stejné podání jako předtím P. K. Plnou moc či pověření P. K. jednat za žalobce však nedoložil.
21. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje ohledně oprávnění jednat za právnickou osobu ve správním řízení na úpravu v občanském soudním řádu (§ 21 občanského soudního řádu). Své oprávnění jednat je povinna prokázat

osoba za právnickou osobu jednající (viz Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2017, s. 93 – 101). Pokud tedy za obchodní společnost jedná ve správním řízení určitá osoba (příčemž ani neuvádí z jakého titulu), je tato osoba povinna správnímu orgánu doložit, že je oprávněna za tuto obchodní společnost jednat (srov. rozsudky ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 – 43, ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 – 43, nebo ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 As 292/2020 – 33).

22. Toto však v návaznosti na shora uvedené usnesení správního orgánu neučinil ani P. K. ani žalobce. P. K. na usnesení nereagoval vůbec a žalobce ve stanovené lhůtě k oprávnění P. K. neuvedl také zhola nic a toliko podal odvolání.
23. Žalobcův odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2522/10, dle krajského soudu potvrzuje spíše správnost závěru žalovaného. Vyplývá z něj, že pokud není ve stanovené lhůtě vada chybějící plné moci odstraněna a podání není podepsáno samotným účastníkem, vede tato skutečnost k zastavení soudního řízení. Pouze pokud je podání podepsáno jak tvrzeným zástupcem, tak samotným účastníkem, jedná soud nadále jen s účastníkem, jako by nebyl v řízení zastoupen.
24. Původní podání přitom žalobcem podepsáno nebylo. Žalobce poté nebyl správním orgánem vyzván k doplnění podpisu na podání P. K. (nebo, slovy žalobce, jeho „připodepsání“), ale správní orgán vyzval P. K. k doložení chybějícího průkazu zastoupení či pověření, což přes jednoznačnou povahu výzvy neučinil ani on, ani žalobce.
25. Nad rámec své zákonné povinnosti vyzval žalovaný k doložení plné moci či pověření pro P. K. ještě samotného žalobce. Ten na výzvu žalovaného ve stanovené lhůtě nereagoval a až po jejím marném uplynutí z osobní datové schránky osoby zastupující při výkonu funkce jednatele žalovanému sdělil, že P. K. je zaměstnancem žalobce a s podaným odvoláním se ztotožňuje. Tuto skutečnost však taktéž nijak nedoložil.
26. Jak vyplývá ze shora citované judikatury, bylo přitom povinností P. K., aby ve smyslu § 30 odst. 1 s. ř. ve spojení s § 21 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu prokázal, že je za žalobce oprávněn jednat.
27. Jakkoliv se může uvedený výklad jevit do jisté míry formalisticky, krajský soud při svém hodnocení vycházel také z konkrétních okolností nyní projednávané věci.
28. Jak P. K., tak samotný žalobce jsou osobami, které opakovaně využívají obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích podle zákona o provozu na pozemních komunikacích a povinnosti řádně prokázat zmocnění či pověření k jednání za právnickou osobu si jsou nepochybně vědomi. Tato skutečnost je správním soudům známá z úřední činnosti (k P. K. srov. např. z poslední doby rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 – 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 – 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 – 33, k žalobci citované rozsudky ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 – 43, ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 As 265/2020 – 43, a ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 As 292/2020 – 33, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020, Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2020, č. j. 19 A 12/2020 – 29, nebo Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2021, č. j. 15 A 25/2020 – 29).
29. Žalobce i P. K. byli výzvami správních orgánů jednoznačným způsobem vyrozuměni o tom, jaké skutečnosti mají ve správním řízení doložit (plnou moc nebo pověření P. K. jednat za žalobce ve správním řízení) i o tom, že pokud tak neučiní, nebude k odvolání P. K. ze dne 18. 3. 2019 přihlíženo jako k odvolání podanému žalobcem. Pokud všechny

dotčené osoby, včetně M. P., zvolily jinou strategii – totiž, že žalobce namísto vyhovění výzvě podá odvolání a v reakci na druhou výzvu sdělí, že P. K. je jeho zaměstnancem, aniž by tuto skutečnost jakkoliv doložil – je možné takový postup přičítat k tíži výhradně žalobci. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce vyslovil s odvoláním P. K. souhlas.

30. S přihlédnutím k rozsáhlým zkušenostem všech dotčených se zastupováním osob podezřelých z dopravních přestupků, při kterém jim nejsou cizí ani důmyslné obstrukční taktiky, vzbuzuje nastíněný popis jednání P. K., žalobce i M. P. oprávněné pochybnosti o tom, zda cílem tohoto postupu bylo odstranit vady podání, na které je opakovaně správní orgán upozornil, nebo v reakci na obsahově jednoznačnou výzvu správního orgánu naopak průběh správního řízení znepřehlednit a zkomplikovat s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupkové jednání.
31. Vzhledem k těmto okolnostem a skutečnosti, že o oprávnění P. K. jednat za žalobce jsou krajskému soudu známy pochybnosti, které vyšly najevo také v jiných řízeních (přestupková řízení, jimiž se Nejvyšší správní soud zabýval v řízeních pod sp. zn. 4 As 38/2020, 9 As 265/2020 a 6 As 292/2020), nebylo pochybením žalovaného, pokud vyžadoval nikoliv pouze tvrdit, ale také doložit zmocnění či pověření P. K. za žalobce jednat. Jelikož P. K. ani žalobce v tomto ohledu ničeho nedoložili, ač jim v tom nic nebránilo a byli poučeni o důsledcích, které z neodstranění vytýkaných vad žalovaný vyvodí, nepochybil žalovaný ani tím, že žalobci přičetl až jednání spočívající v podání odvolání dne 8. 4. 2019. Lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uplynula již dne 19. 3. 2019, žalobce tedy podal toto odvolání opožděně.
32. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.